

РЕШЕНИЕ 2006/515/ЕО НА СЪВЕТА

от 18 май 2006 година

**относно сключването на Конвенция за опазване и насърчаване
многообразието от форми на културно изразяване**

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взе предвид Договора за създаване на Европейската общност, и по-специално членове 133, 151, 181 и 181a, и във връзка с член 300, параграф 2, алинея 1, и параграф 3, алинея 1 от него,

като взе предвид предложението на Комисията,

като взе предвид становището на Европейския парламент¹,

като има предвид, че:

(1) През ноември 2004 г. Съветът е упълномощил Комисията да участва, от името на Общността, в преговорите на Организацията за образование, наука и култура към ООН във връзка с Конвенцията за опазване и насърчаване на многообразието от форми на културно изразяване, наричана от тук нататък „Конвенцията на ЮНЕСКО”. Комисията е участвала в тези преговори заедно с държавите-членки.

(2) Конвенцията на ЮНЕСКО е приета на проведената Генерална конференция на ЮНЕСКО в Париж на 20 октомври 2005 г.

(3) Конвенцията на ЮНЕСКО представлява една солидна и ефективна стълба за стимулиране културното многообразие и културния обмен, на които както Общността, отразено в член 151, параграф 4 от Договора, така и държавите-членки, придават най-голямо значение. Тя дава своя принос за гарантиране взаимния респект и разбирателство между културите в световен план.

(4) Конвенцията на ЮНЕСКО трябва да бъде одобрена във възможно най-кратък срок.

(5) Както Комисията, така и държавите-членки имат своите компетенции в областите, обхванати от Конвенцията на ЮНЕСКО. Ето защо Общността и държавите-членки трябва да станат договарящи се страни в нея, така че заедно те да могат да изпълняват задълженията, определени от Конвенцията на ЮНЕСКО и да упражняват по подходящ начин предоставените им от нея права, в случаи на смесени компетенции,

ПРИЕ СЛЕДНОТО РЕШЕНИЕ:

Член 1

1. Конвенцията на ЮНЕСКО за опазване и насърчаване на многообразието от форми на културно изразяване, с настоящото се одобрява от името на Общността.
2. Текстът на Конвенцията на ЮНЕСКО се съдържа в приложение 1, буква а) от настоящото решение.

Член 2

1. Председателят на Съвета е оправомощен да посочи лице/лица, упълномощено/ни да депозира/т документа за присъединяване, от името на Общността, пред Генералния директорат на ЮНЕСКО, в съответствие с член 27, параграф 4 от Конвенцията на ЮНЕСКО.
2. Председателят на Съвета е оправомощен да посочи лице/лица, упълномощен/ни да депозира/т, от името на Общността, Декларацията за компетенции, представена в приложение 1, буква б) към това решение, в съответствие с член 27, параграф 3, буква в) от Конвенцията на ЮНЕСКО.
3. Председателят на Съвета е оправомощен да посочи лице/лица, упълномощено/ни да публикува/ат Едностранната декларация, представена в приложение 2 към настоящото решение в момента на депозиране на документа за присъединяване.

Член 3

По отношение на въпросите, свързани с компетенциите на Общността, Комисията е тази, която ще представлява Общността на сесиите на органите, създадени от Конвенцията на ЮНЕСКО, по-специално от Конференцията на Страните, посочена в член 22 от Конвенцията, и ще преговаря от нейно име по проблеми, произтичащи от компетенциите на тези органи.

Член 4

Настоящото решение следва да се публикува в *Официален вестник на Европейския съюз*.

Съставено в Брюксел на 18 май 2006 година.

За Съвета:

Председател

Franz MORAK

ПРИЛОЖЕНИЕ I (a)

КОНВЕНЦИЯ

за опазване и насърчаване на многообразието от форми на културно изразяване

На своята 33-а сесия, състояла се в Париж от 3 до 21 октомври 2005 г., Генералната конференция на Организацията на обединените нации за образование, наука и култура,

Като потвърждава, че културното многообразие е присъщо качество на човечеството,

Като съзнава, че културното многообразие представлява общо наследство на човечеството и че то трябва да бъде уважавано и запазено за благото на всички,

Като отчита, че културното многообразие създава един богат и разнообразен свят, който разширява диапазона на избор, подхранва човешките способности и ценности и представлява основна движеща сила за трайното развитие на общностите, на народите и на нациите,

Като припомня, че културното многообразие, което процъфтява в условията на демокрация, на толерантност, на социална справедливост и взаимно уважение между народите и културите, е необходимо за мира и безопасността в местен, национален и международен мащаб,

Като отбелязва, значението на културното многообразие за цялостната реализация на човешките права и основни свободи, провъзгласени във Всеобщата декларация за правата на човека и в други световно признати документи,

Като подчертава, необходимостта от интегриране на културата като стратегически елемент в националните и международни политики на развитие и в международното сътрудничество в полза на развитието; в светлината на Декларацията на хилядолетието на ООН (2000 г.), която подчертава необходимостта от изкореняване на бедността,

Като отчита, че културата се явява под различни форми във времето и пространството и че това многообразие намира израз не само в оригиналността и разнообразните форми на самобитност, но и в културното изразяване на народите и обществата, които съставляват човечеството,

Като признава, значението на традиционните умения като извор на нематериално и материално богатство и, по-точно, на системите от знания на коренните жители и техният положителен принос за трайното развитие, както и необходимостта от осигуряване на тяхното надеждно съхраняване и популяризиране,

Като признава, необходимостта от предприемане на мерки за опазване на многообразието от форми на културно изразяване, в това число и на неговото съдържание, особено когато тези форми са заплашени от изчезване или от сериозна промяна,

Като подчерта, значението на културата за социалното единство като цяло, и по-специално на нейния принос за подобряване на статута и ролята на жените в обществото,

Като съзнава, че културното многообразие се стимулира от свободния обмен на идеи и се подхранва от постоянния обмен и взаимодействие между културите,

Като потвърждава, че свободата на мисълта, на изразяване на мнение и на информация, както и многообразието от медии, създават условия за разцвет на формите на културно изразяване в рамките на обществата,

Като признава, че многообразието от форми на културно изразяване, в това число и традиционните форми на културно изразяване, е важен фактор, който позволява на отделните хора и народи да изразяват и споделят с други народи своите идеи и стойности,

Като припомня, че езиковото многообразие е основен елемент от културното многообразие и *потвърждавайки* основната роля на образованието за опазване и развитие на формите на културно изразяване,

Като отчита, значението на жизнеспособността на културите за всички, включително за лицата от малцинствените групи и коренното население, проявяваща се в свободата да създават, да разпространяват и да препредават своите традиционни форми на културно изразяване, както и да имат свободен достъп до тях, за да ги използват за собственото си развитие,

Като подчертава, съществената роля на културното взаимодействие и творчество, които подхранват и обновяват формите на културно изразяване и изтъкват ролята на хората, работещи за развитие на културата в интерес на прогреса на цялото общество,

Като признава, значението на правото на интелектуална собственост за оказване на подкрепа на лицата, които участват в културното творчество,

Като е убедена, че културните дейности, културните продукти и услуги имат както икономически, така и културен характер, защото са носители на самобитност, на ценности и смисъл; следователно, човек не трябва да взема предвид само тяхната търговска стойност,

Като отбелязва, че ако процесите на глобализация, подпомагани от бързото развитие на информационните и комуникационните технологии, създават особено благоприятни условия за по-широко взаимодействие между културите, те в същото време създават препятствия за културното многообразие, поради опасността от диспропорция между богатите и бедните страни,

Като съзнава, че на ЮНЕСКО е възложена специалната мисия да гарантира зачитане на културното многообразие и да препоръчва създаването на целесъобразни международни споразумения за улесняване на свободното движение на идеи чрез слово и образ,

Като се позовава, на разпоредбите на международните документи, приети от ЮНЕСКО в областта на културното многообразие и осъществяване на културните права и, по-точно, на Всеобщата декларация за културното многообразие от 2001 г.,

Като приема настоящата конвенция на 20 октомври 2005 г.

I. Цели и ръководни принципи

Член първи

Цели

Целите на настоящата конвенция са:

- (а) опазване и насърчаване на многообразието от форми на културно изразяване;
- (б) създаване на условия за разцвет и свободно взаимодействие на различните култури, с цел тяхното взаимно обогатяване;
- (в) поощряване на диалога между културите с цел осигуряване на по-интензивен и балансиран международен културен обмен, в интерес на взаимното уважение на културите, за установяване на култура на мира;
- (г) насърчаване на межкултурния диалог с цел развитие на културното взаимодействие в полза на изграждане на мостове между народите;
- (д) поощряване на уважението към многообразните форми на културно изразяване и осъзнаване на тяхната стойност на местно, национално и международно равнище;
- (е) потвърждаване значението на връзката между културата и развитието за всички развиващи се страни; поощряване на действията, осъществявани на национално и международно равнище, за признаване на истинската стойност на тази връзка;

- (ж) признаване на специфичното естество на културните дейности, продукти и услуги, като носители на самобитност, ценности и смисъл;
- (з) утвърждаване на суверенното право на държавите да запазват, приемат и прилагат политики и мерки, които те считат за необходими, за опазване и насърчаване на многообразието от форми на културно изразяване на тяхна територия;
- (и) укрепване на международното сътрудничество и солидарност в дух на партньорство, с цел разширяване на възможностите на развиващите се страни да съхранят и насърчат многообразието от форми на културно изразяване.

Член 2

Ръководни принципи

1. Принцип на зачитане правата на човека и основните свободи

Културното многообразие може да бъде запазено и стимулирано само ако са гарантирани човешките права и основните свободи, като свободата на изразяване, свободата на информацията и комуникации, както и възможността на отделните хора да избират формите на културно изразяване.

Никой не може да използва разпоредбите на настоящата Конвенция, за да накрънява човешките права и основните свободи, провъзгласени от Всеобщата декларация за правата на човека или гарантирани от международното право, или да ги ограничава.

2. Принцип на суверенитет

В съответствие с Устава на Организацията на обединените нации и принципите на международното право, държавите имат суверенно право да предприемат мерки и да провеждат политика за опазване и насърчаване на многообразието от форми на културно изразяване на тяхна територия.

3. Принцип на равнопоставеност и уважение на всички култури

Опазването и насърчаването на многообразието от форми на културно изразяване предполагат признаване на равното достойнство и уважение на всички култури, в това число и културите на хора от малцинствата и коренното население.

4. Принцип на международна солидарност и сътрудничество

Международното сътрудничество и солидарност трябва да дадат възможност на всички страни и по-специално на развиващите се, да създадат и развият средствата, необходими за техния културно изразяване, включително и за тяхната културна индустрия, независимо дали е новосъздадена или е утвърдена на местно, национално или международно равнище.

5. Принцип на взаимно допълване на икономическите и културните аспекти на развитието

Ако културата е основен фактор на развитието, то културните аспекти на развитието са също толкова важни, колкото и икономическите; следователно, отделните лица и народите имат фундаментално право да вземат участие в тях и да им се наслаждават.

6. Принцип на устойчиво развитие

Културното многообразие е голямо богатство за хората и обществата. Опазването, поощряването и поддържането на културното многообразие са съществено условие за устойчиво развитие в полза на настоящите и бъдещите поколения.

7. Принцип на равен достъп

Равният достъп на всички до богатата и разнообразна гама от форми на културно изразяване от цял свят, както и достъпът на отделните култури до средствата за изява и разпространение, представляват важен елемент за утвърждаване на културното многообразие и насърчаване на взаимното разбирателство.

8. Принцип на откритост и балансираност

Когато страните предприемат мерки за стимулиране на многообразието от форми на културно изразяване, те следва да насърчават по подходящ начин процеса на отваряне към други култури по света и да се уверят, че тези мерки съответстват на целите, преследвани от настоящата Конвенция.

II. Обхват на приложение

Член 3

Сфера на приложение

Настоящата конвенция се прилага по отношение на политиките и мерките, предприети от държавите-страни, за опазване и насърчаване на многообразието от форми на културно изразяване.

III. Определения

Член 4

Определения

За целите на настоящата конвенция се приема, че:

1. Културно многообразие

Терминът “Културно многообразие” включва многобройните форми, чрез които културите на групи и общности намират своята изява. Тези форми се предават в рамките на отделните групи и общности и се обменят между тях.

Културното многообразие се проявява не само в различните форми, чрез които се изразява, обогатява и предава културното наследство на човечеството с помощта на разнообразните средства за културния изказ, но и в различните начини на художествено творчество, производство, разпространение, обмен и ползване на продуктите на културно изразяване, независимо от използваните способности и технологии.

2. Културно съдържание

Терминът “Културно съдържание” включва символичното значение, художествения аспект и културните стойности, които произтичат от или изразяват определена културна самобитност.

3. Форми на културно изразяване

Терминът “Форми на културно изразяване” включва изявата на индивидуално, групово или обществено творчество с културно съдържание.

4. Културни дейности, продукти и услуги

Терминът “Културни дейности, продукти и услуги” включва дейности, продукти и услуги, които, от гледна точка на тяхното специфично качество, използване или крайна цел, изпълняват или предават определена форма на културно изразяване, независимо от търговската им стойност. Културните дейности могат да бъдат цел сама по себе си, или да способстват за производството на културни продукти и услуги.

5. Културни индустрии

Терминът “Културни индустрии” обозначава индустриите, които произвеждат и разпространяват културни продукти или услуги, като посочените в предходния параграф 4.

6. Културни политики и мерки

Терминът “Културни политики и мерки” включва политиките и мерките, отнасящи се до културата на местно, национално или международно равнище, независимо дали са насочени към културата като такава, или са предназначени да имат пряко влияние върху формите на културно изразяване на отделните лица, групи или общности, включително върху творчеството, производството, разпространението и обmena на културни дейности, продукти и услуги и върху достъпа до тях.

7. Опазване

“Опазване” означава приемане на мерки, с цел запазване, закрила и насърчаване на разнообразните форми на културно изразяване. А терминът

“Да се опази” означава да бъдат предприети мерки в този смисъл.

8. Межкултурно взаимодействие

Терминът “Межкултурно взаимодействие” включва съществуване и балансирано взаимодействие на различни култури, както и възможността да се създадат общи форми на културно изразяване, на основата на диалог и в дух на взаимно уважение.

IV. Права и задължения на страните

Член 5

Основен принцип за правата и задълженията

1. В съответствие с Хартата на обединените нации, с принципите на международното право и международно признатите документи в областта на правата на човека, държавите-страни по Конвенцията потвърждават суверенното си право да формулират и осъществяват своите културни политики и да приемат мерки за закрила и насърчаване на многообразието от форми на културно изразяване, както и да развиват международното сътрудничество за осъществяване на целите на настоящата Конвенция.

2. Когато дадена държава-страна по Конвенцията осъществява политика и предприема мерки за опазване и насърчаване на многообразието от форми на културно изразяване на своята територия, нейните политики и мерки трябва да съответстват на разпоредбите на настоящата Конвенция.

Член 6

Права на държавите-страни по Конвенцията на национално равнище

1. В рамките на своите политики и мерки в областта на културата, определени в разпоредбите на Член 4.6, и в зависимост от конкретните обстоятелства и нужди, всяка държава-страна по Конвенцията може да приеме мерки за опазване и стимулиране на многообразието от форми на културно изразяване на своята територия.

2. Тези мерки могат да включват:

- (а) регулиращи мерки, насочени към опазване и насърчаване на многообразието от форми на културно изразяване;
- (б) целесъобразни мерки, които дават възможност на националните културни дейности, продукти и услуги, да намерят достойно място сред общата съвкупност от културни дейности, продукти и услуги, съществуващи на дадена територия - по отношение на тяхното създаване, производство, разпространение, обмен и ползване, в това число и мерки, отнасящи се до езика, използван във връзка с горепосочените дейности, продукти и услуги;
- (в) мерки, насочени към да предоставят на независимите национални културни индустрии и на дейностите от неформалния сектор реален достъп до средствата за производство, разпространение и обмен на културни дейности, продукти и услуги;
- (г) мерки, насочени към оказване на финансова помощ от страна на държавата;
- (д) мерки за стимулиране на организациите с нестопанска цел, на обществените и частни институции, на хората на изкуството и другите професионални кадри в областта на културата, да развиват и насърчават свободния обмен на идеи и форми на културно изразяване, на културни дейности, продукти и услуги, както и за насърчаване на творческия дух и предприемаческия подход в тяхната дейност;
- (е) мерки за създаване на съответни държавни институции и оказване на целесъобразна подкрепа на тяхната дейност;
- (ж) мерки за насърчаване и подкрепа на хората на изкуството, както и на всички, които участват в създаването на разнообразни форми на културно изразяване;
- (з) мерки за насърчаване на многообразието от средства за информация, включително посредством развитие на обществените служби за радиоразпръскване.

Член 7

Мерки за развитие на формите на културно изразяване

1. Държавите-страни по Конвенцията се стремят да създадат на своята територия такава среда, която стимулира отделните личности и социални групи:

(а) да създават, произвеждат, разпространяват, популяризират и имат достъп до своите собствени форми на културно изразяване, като отчитат специфичните условия и нужди на жените, както и на отделните социални групи, включително и на лицата, принадлежащи към малцинствата и коренното население;

(б) да имат достъп до различните форми на културно изразяване, създадени както на тяхната територия, така и в други страни по света.

2. Държавите-страни се стремят да признават значимия принос на хората на изкуството, на всички участници в творческия процес, на културните общности и организации, които оказват подкрепа на техните усилия, както и тяхната важна роля за обогатяване на разнообразието от форми на културно изразяване.

Член 8

Мерки за опазване на формите на културно изразяване

1. Без да е в противоречие с разпоредбите на Член 5 и Член 6, всяка държава-страна по Конвенцията може да установи наличие на особена ситуация, при която формите на културно изразяване, съществуващи на нейната територия, са подложени на опасност от изчезване, или са сериозно застрашени, или се нуждаят от някаква спешна защита.

2. Държавите-страни по Конвенцията могат да предприемат всякакви целесъобразни мерки за опазване и съхранение на различните форми на културно изразяване, в съответствие с разпоредбите на настоящата Конвенция, ако е налице ситуацията, посочена в параграф 1.

3. Държавите-страни информират Междуправителствения комитет, посочен в разпоредбите на Член 23, за всички мерки, предприети за овладяване на развитието на конкретната ситуация; от своя страна, Комитетът има право да формулира съответни препоръки.

Член 9

Обмен на информация и прозрачност

Държавите-страни по Конвенцията:

(а) предоставят в своите доклади до ЮНЕСКО, изготвяни на всеки четири години, информация за мерките, предприети за опазване и

насърчаване на многообразието от форми на културно изразяване както на тяхна територия, така и в международен мащаб;

(б) посочват координатор, който отговаря за обмена на информация, свързана с настоящата Конвенция;

(в) разпространяват и обменят информация, отнасяща се до опазването и насърчаването на многообразието от форми на културно изразяване.

Член 10

Образование и повишаване на заинтересоваността на обществото

Държавите-страни по конвенцията:

(а) стимулират и развиват общото осъзнаване на значението да се опазва и насърчава многообразието от форми на културно изразяване чрез изготвяне и прилагане на програми за образование и повишаване на съпричастността на обществото;

(б) сътрудничат с други държави-страни, както и с международни и регионални организации, за постигане на целите на настоящия Член;

(в) стремят се да стимулират създаването и укрепването на производствения потенциал, чрез разработване на програми за образование, подготовка и обмен на кадри в областта на културната индустрия. Тези мерки трябва да бъдат прилагани така, че да не оказват негативно въздействие върху традиционните форми на производство.

Член 11

Участие на гражданското общество

Държавите-страни по Конвенцията признават определящата роля на гражданското общество в дейността по опазване и насърчаване на многообразието от форми на културно изразяване. Държавите-страни следва да създават благоприятни условия за активно участие на гражданското общество в дейността по осъществяване на целите на настоящата Конвенция.

Член 12

Развитие на международното сътрудничество

Държавите-страни по Конвенцията се стремят да укрепват двустранното, регионалното и международното сътрудничество, за да създадат благоприятни условия за насърчаване на многообразието от форми на културно изразяване, като

отделят особено внимание на положенията, изложени в разпоредбите на Член 8 и Член 17, с цел да:

- (а) улесняват диалога между страните в областта на културната политика;
- (б) укрепват стратегическия и управленския потенциал от обществения сектор в общинските културни институции чрез професионален и международен културен обмен, както и чрез разпространение на най-добрия практически опит;
- (в) развиват партньорството с гражданското общество, неправителствените организации и обществения сектор, както и между тях самите, за да утвърждават и насърчават многообразието от форми на културно изразяване;
- (г) насърчават използването на нови технологии и оказват съдействие на партньорството, за да стимулират обмена на информация и културното разбирателство и да утвърдят многообразието от форми на културно изразяване;
- (д) съдействат за сключване на споразумения за съвместни продукции, производство и разпространение.

Член 13

Интеграция на културата в устойчивото развитие

Държавите-страни по Конвенцията полагат усилия за интегриране на културата в техните политики на развитие на всички равнища, с цел да се създадат благоприятни условия за устойчиво развитие и да се обърне особено внимание на аспектите, свързани с опазването и насърчаването на многообразието от форми на културно изразяване.

Член 14

Сътрудничество в полза на развитието

Държавите-страни по Конвенцията се стремят да развиват сътрудничество в полза на устойчивото развитие и намаляване на бедността, особено по отношение на специфичните нужди на развиващите се страни, за да способстват за появата на динамичен културен сектор чрез следните способности:

- (а) Укрепване на културните индустрии на развиващите се страни:
 - (i) създаване и укрепване на културния кадрови и производствен потенциал и на културния обмен в развиващите се страни;

- (ii) съдействие за разширяване на достъпа на техните културни дейности, продукти и услуги до световния пазар и до международната мрежа за разпространение;
 - (iii) стимулиране на появата на жизнеспособни местни и регионални пазари;
 - (iv) приемане - по възможност - на подходящи мерки в развитите страни за улесняване на достъпа на културни дейности, продукти и услуги от развиващите се страни до тяхната територия;
 - (v) съдействие на творческата дейност и - по възможност - улесняване на мобилността на хората на изкуството от развиващите се страни;
 - (vi) насърчаване на целесъобразно сътрудничество между развитите и развиващите се страни и по-специално в областта на музикалното и филмовото изкуство;
- (б) Укрепване на наличния кадрови потенциал за обмен на информация, опит, специални знания и умения, както и подготовка на кадри за обществения и частния сектор на развиващите се страни и по-специално в следните области: подготовка на стратегически и управленски потенциал, изготвяне и осъществяване на политики, популяризиране и разпространение на различни форми на културно изразяване, развитие на малки, средни, и микропредприятия, използване на модерни технологии, повишаване на квалификацията и предаване на професионални знания и умения;
- (в) Предаване на технологии и ноу-хау чрез въвеждане на целесъобразни стимулиращи мерки, най-вече в областта на културните индустрии и предприятия;
- (г) Финансова подкрепа, чрез:
- (i) създаване на Международен фонд за културното многообразие, описан в разпоредбите на Член 18;
 - (ii) отпускане на държавна помощ за развитие - в рамките на необходимото - включително и техническа помощ, за насърчаване и подпомагане на творческата дейност;
 - (iii) различни форми на финансова подкрепа като нисколихвени заеми, безвъзмездни помощи и други финансови механизми.

Член 15

Механизми за сътрудничество

Държавите-страни по Конвенцията поощряват развитието на партньорство между обществения и частния сектор и организациите с нестопанска цел - както и сред тях самите - с развиващите се страни, за укрепване на техния кадрови потенциал в областта на опазване и насърчаване на многообразието от форми на културно

изразяване. С оглед на реалните потребности на развиващите се страни, тези новаторски форми на партньорство следва да акцентират върху развитието на инфраструктурите, човешките ресурси и разработката на политики, както и върху обмена на културни дейности, продукти и услуги.

Член 16

Преференциална система за развиващите се страни

Развитите страни улесняват културния обмен с развиващите се страни, като създават, чрез подходящи институционални и юридически средства, преференциална система по отношение на техните творци, специалисти и културни дейци, както и на техните културни продукти и услуги.

Член 17

Международно сътрудничество в случай на сериозна заплаха за формите на културен изказ

Държавите-страни по Конвенцията си сътрудничат и си оказват взаимно съдействие - особено по отношение на развиващите се страни - при възникване на ситуации, посочени в разпоредбите на член 8.

Член 18

Международен фонд за културно многообразие

1. С настоящото се учредява Международен фонд за културно многообразие, наричан по-долу "Фондът".
2. Фондът е съставен от целеви средства, съгласно разпоредбите на финансовия правилник на ЮНЕСКО.
3. Ресурсите на Фонда се състоят от:
 - (а) доброволни вноски на държавите-страни по настоящата Конвенция;
 - (б) средства, от Генералната конференция на ЮНЕСКО за тази цел;
 - (в) вноски, дарения или завещания, предоставени от други държави, организации и програми от системата на Обединените нации, други регионални или международни организации, държавни или частни органи или частни лица;
 - (г) всяка начислена лихва върху средствата на Фонда;

(д) суми, събрани и постъпили от инициативи, организирани в полза на Фонда;

(е) всякакви други средства, предвидени във Вътрешния правилник на Фонда.

4. Използването на средствата на Фонда се решава от Междуправителствения комитет, въз основа на ръководни насоки, приети от Конференцията на държавите-страни по Конвенцията, посочена в разпоредбите на Член 22.

5. Междуправителственият комитет може да приема вноски и други форми на помощ, предоставени за общи или конкретни цели, свързани с определени проекти при условие, че тези проекти са одобрени от него.

6. Направените вноски във Фонда не могат да бъдат съпроводени с никакви политически, икономически или други условия, които са несъвместими с целите, преследвани от настоящата Конвенция.

7. Държавите-страни следва да се стараят да внасят редовни доброволни вноски, с цел осъществяване на настоящата Конвенция.

Член 19

Обмен, анализ и разпространение на информацията

1. Държавите-страни по Конвенцията се договарят да обменят информация, специални знания и умения, за събирането на данни и статистика, свързани с многообразието от форми на културно изразяване, както и с най-добрия практически опит в областта на тяхното опазване и популяризиране.

2. Благодарение на съществуващите механизми в рамките на своя Секретариат, ЮНЕСКО улеснява събирането, анализа и разпространението на цялата информация, статистика и данни за най-добрия практически опит в тази област.

3. От своя страна, ЮНЕСКО следва да създаде и актуализира банка с данни за различни сектори и правителствени, частни организации и организации с нестопанска цел, чиято дейност е свързана с формите на културно изразяване.

4. С цел улесняване събирането на данни, ЮНЕСКО следва да отделя особено внимание на укрепването на кадровия потенциал, на опита, специалните знания и умения на държавите-страни по Конвенцията, които отправят искане за помощ и съдействие в тази област.

5. Събирането на данните, посочени в разпоредбите на настоящия Член, следва да допълва информацията, събирана в съответствие с разпоредбите на Член 9.

V. Връзка с други нормативни документи

Член 20

Връзки с други нормативни документи: взаимно подпомагане, взаимно допълване и равнопоставеност

1. Държавите-страни по Конвенцията признават, че трябва да изпълняват добросъвестно своите задължения, произтичащи от настоящата Конвенция и от всички останали международни договори, по които са страни. В тази връзка, без да подчиняват разпоредбите на тази Конвенция на други международни нормативни актове, държавите-страни:

(а) следва да насърчават взаимното съдействие и спазване на разпоредбите на настоящата Конвенция и другите международни нормативни актове, по които са страни; и

(б) следва да отчитат разпоредбите на настоящата Конвенция при тълкуването и прилагането на разпоредбите на други международни договори, по които са страни, или при поемането на други международни задължения.

2. Нито една разпоредба на настоящата Конвенция не може да бъде тълкувана като мотив за изменение на правата и задълженията на държавите-страни, произтичащи от други международни нормативни документи по които тези държави са страни.

Член 21

Международно съгласуване и координация

Държавите-страни по Конвенцията се задължават да популяризират целите и принципите на настоящата Конвенция на други международни форуми. За тази цел, държавите-страни следва да се консултират взаимно - ако е необходимо - като действат в духа на тези цели и принципи.

VI. Органи на Конвенцията

Член 22

Конференция на държавите-страни по Конвенцията

1. С настоящото се учредява Конференция на държавите-страни по настоящата Конвенция. Конференцията на държавите-страни е висш пленарен орган на Конвенцията.

2. Конференцията на държавите-страни се свиква на редовна сесия - по възможност - на всеки две години, в рамките на Генералната конференция на ЮНЕСКО. Тя може да бъде свикана на извънредна сесия, ако бъде взето такова решение, или по молба, отправена до Междуправителствения комитет от най-малко една трета от държавите-страни.
3. Конференцията на държавите-страни приема свой Вътрешен правилник.
4. Конференцията на държавите-страни има следните функции:
 - (а) да избира членовете на Междуправителствения комитет;
 - (б) да получава и обсъжда докладите на държавите-страни по настоящата Конвенция, предоставени от Междуправителствения комитет;
 - (в) да одобрява оперативните ръководни насоки, разработени по нейно искане от Междуправителствения комитет;
 - (г) да приема всякакви други мерки, считани за необходими за осъществяване на целите на настоящата Конвенция.

Член 23

Междуправителствен комитет

1. С настоящото към ЮНЕСКО се учредява Междуправителствен комитет за опазване и насърчаване на многообразието от форми на културно изразяване, наричан по-долу "Междуправителствен комитет". Комитетът се състои от представители на 18 държави-страни по настоящата Конвенция, избрани за четири години от Конференцията на държавите-страни, след влизането в сила на настоящата Конвенция, в съответствие с Член 29.
2. Междуправителственият комитет заседава веднъж годишно.
3. Междуправителственият комитет осъществява своята дейност под ръководството и въз основа на ръководните насоки, приети от Конференцията на държавите-страни по Конвенцията; той се отчита пред нея.
4. Броят на членовете на Междуправителствения комитет се увеличава на 24, когато броят на държавите-страни по Конвенцията достигне 50.
5. Изборът на членовете на Междуправителствения комитет се основава на принципите на справедливо географско разпределение и на ротация.
6. Без да накърнява изпълнението на другите задължения, възложени му по силата на тази Конвенция, Комитетът има следните функции :

- (а) да оказва съдействие за осъществяване на целите на Конвенцията, да създаде и обезпечи мониторинг на нейното изпълнение;
- (б) по искане на Конференцията на държавите-страни по Конвенцията, да изготвя и представя за одобрение оперативните ръководни насоки за осъществяване и прилагане на разпоредбите на настоящата Конвенция;
- (в) да предоставя на Конференцията на държавите-страни по Конвенцията докладите на отделните страни, заедно с резюме на съдържанието им и с бележките на Комитета;
- (г) да формулира целесъобразни препоръки в отделни случаи, доведени до неговото знание от държавите-страни по Конвенцията, в съответствие с нейните разпоредби и по-специално с разпоредбите на Член 8;
- (д) да установява процедури и други механизми за консултация, с цел утвърждаване на целите и принципите на настоящата Конвенция на други международни форуми;
- (е) да изпълнява всички други задачи, възложени му от Конференцията на държавите-страни по Конвенцията.

7. Съгласно своя Вътрешен правилник, Междуправителственият комитет може да кани по всяко време държавни или частни организации, или физически лица, да участват на неговите заседания, с цел провеждане на консултации с тях по конкретни въпроси.

8. Междуправителственият комитет изготвя и приема свой Вътрешен правилник и го предлага за утвърждаване от Конференцията на държавите-страни по Конвенцията.

Член 24

Секретариат на ЮНЕСКО

1. Секретариатът на ЮНЕСКО оказва съдействие на различните органи, създадени в съответствие с Конвенцията.

2. Секретариатът подготвя документацията на Конференцията на държавите-страни и за Общата Асамблея и на Междуправителствения комитет, както и проектите за дневен ред на техните заседания; той оказва съдействие за прилагане на техните решения и изготвя доклад за тяхното изпълнение.

VII. Заключителни разпоредби

Член 25

Уреждане на разногласия

1. При възникване на разногласия между държавите-страни по настоящата Конвенция, свързани с тълкуването или с прилагането на Конвенцията, държавите-страни следва да се стремят да търсят решение чрез преговори.
2. В случай, че държавите-страни по Конвенцията не могат да постигнат съгласие по пътя на преговорите, те могат да прибегнат съвместно до “добрите услуги” на трета страна, или да се обърнат към нея с молба за посредничество.
3. Ако няма възможност да се прибегне към “добри услуги”, или към посредничество, или ако разногласията не са могли да бъдат уредени по пътя на преговорите, на “добрите услуги”, или на посредничеството, съответната държава-страна може да прибегне към помиряване, в съответствие с процедурата, изложена в Анекса към настоящата Конвенция. Държавите-страни по Конвенцията следва да обсъдят добросъвестно предложението за разрешаване на даденото разногласие, внесено от Помирителната комисия.
4. В момента на ратификация, приемане, утвърждаване или присъединяване, всяка държава-страна по Конвенцията може да заяви, че не признава горепосочената помирителна процедура. Страната, направила такава декларация, може да я оттегли по всяко време, с писмено уведомление до Генералния директор на ЮНЕСКО.

Член 26

Ратификация, приемане, утвърждаване или присъединяване от държавите-членки

1. Настоящата конвенция подлежи на ратификация, приемане, утвърждаване или присъединяване от държавите-членки на ЮНЕСКО, в съответствие с техните конституционни процедури.
2. Документите за ратификация, приемане, утвърждаване или присъединяване, се депозират при Генералния директор на ЮНЕСКО.

Член 27

Присъединяване

1. Настоящата конвенция е открита за присъединяване за всички държави, които не са членки на ЮНЕСКО, но членуват в Организацията на обединените нации или в една от нейните специализирани организации и които са поканени от Генералната конференция на Организацията да се присъединят към Конвенцията.

2. Настоящата конвенция е открита също така за присъединяване и за територии, които се ползват от пълна вътрешна автономия, призната за такива от Организацията на обединените нации, но не са достигнали до пълна независимост - съгласно Резолюция 1514 (XV) на Общото събрание на Организацията на Обединените Нации - които са компетентни по въпросите, третираните в настоящата Конвенция и притежават необходимата правосубектност да сключват договори в тази област.

3. По отношение на организациите за регионална икономическа интеграция се прилагат следните разпоредби:

(а) настоящата Конвенция е открита за присъединяване и за всяка организация за регионална икономическа интеграция, която, при положение че са спазени разпоредбите в следващите параграфи, следва да бъде обвързана със задълженията, произтичащи от разпоредбите на Конвенцията по същия начин, като държавите-страни;

(б) когато една, или повече държави-членки на такава организация, също са страни по настоящата Конвенция, тази организация и тази държави-членки се споразумяват за разграничаване на отговорността при изпълнение на своите задължения, произтичащи от настоящата Конвенция. Това разпределение на отговорностите влиза в сила веднага, след процедурата по уведомление, посочена в алинея (с). Организацията и държавите-членки не могат да упражняват едновременно правата, произтичащи от настоящата Конвенция. Освен това, що се отнася до техните области на компетентност, организациите за икономическа интеграция разполагат с брой гласове, равен на броя на техните държави-членки, които са страни по настоящата Конвенция. Тези организации не следва да се възползват от своето право на вот, ако държавите-членки упражнят това свое право и обратно;

(в) Всяка организация за регионална икономическа интеграция и нейната държава- или държави-членки, които са се договорили за разпределяне на отговорностите, в съответствие с изложеното в алинея (б), следва да информират държавите-страни за предложеното разпределение по следния начин:

(i) в своя документ за присъединяване, съответната организация посочва точно разпределението на отговорностите по въпросите, третираните от Конвенцията;

(ii) в случай на по-нататъшна промяна на съответните отговорности, организацията за регионална икономическа интеграция следва да информира депозитара за всяко предложение за промяна на тези отговорности; от своя страна депозитарът следва да информира държавите-страни за тази промяна;

(г) държавите—членки на организация за регионална икономическа интеграция, станали страни по Конвенцията, са компетентни по презумпция по всички области, които не са били заявени, или посочени изрично на депозитара като обект на прехвърляне на компетенциите в полза на самата организация;

(д) терминът “регионална организация за икономическа интеграция” включва организация, съставена от суверенни държави—членки на Организацията на обединените нации или на една от нейните специализирани организации, на която тези държави са прехвърлили своите компетенции по отношение на въпросите, третирани от настоящата Конвенция, и която, съгласно своя вътрешен правилник, е надлежно упълномощена да стане страна по Конвенцията.

4. Документът по присъединяването се депозира при Генералния директор на ЮНЕСКО.

Член 28

Координатор

Всяка държава, която стане страна по настоящата Конвенция, следва да посочи координатор, в съответствие с разпоредбите на Член 9.

Член 29

Влизане в сила

1. Настоящата конвенция влиза в сила след изтичане на три месеца от датата на депозиране на тридесетия документ за ратификация, приемане, утвърждаване или присъединяване, но само по отношение на тези държави, или организации за регионална икономическа интеграция, които са депозирали своите документи за ратификация, приемане, утвърждаване или присъединяване до тази дата или по-рано. По отношение на всяка друга държава-страна, Конвенцията влиза в сила след изтичане на три месеца от датата на депозиране на нейния документ за ратификация, приемане, утвърждаване или присъединяване.

2. За целите на настоящия член, нито един документ, депозиран от организация за регионална икономическа интеграция, не следва да прибавя към вече депозираните брой документи от държави—членки на тази организация.

Член 30

Федерални или неунитарни конституционни системи

Тъй като международните нормативни документи обвързват страните, независимо от техните конституционни системи, по отношение на държавите-страни, които имат федерална или неунитарна конституционна система, се прилагат следните разпоредби:

(а) по отношение на разпоредбите на настоящата Конвенция, чието приложение е от компетентността на една федерална или централна законодателна власт, задълженията на съответното федерално или централно правителство са същите, както и задълженията на държавите-страни, които не са федерални държави ;

(б) по отношение на разпоредбите на настоящата Конвенция, чието приложение е от компетентността на всеки от съставляващите я субекти, като отделните щати, графства, провинции, или кантони и които, съгласно съществуващата федерална конституционна система не са обвързани с приемането на законодателни мерки, федералното правителство предоставя на вниманието на компетентните власти на тези щати, графства, провинции, или кантони разпоредбите на Конвенцията с препоръка за тяхното приемане.

Член 31

Денонсиране

1. Всяка държава-страна може да денонсира настоящата Конвенция.
2. Денонсирането се извършва с писмено уведомление, депозирано при Генералния директор на ЮНЕСКО.
3. Денонсирането влиза в сила дванадесет месеца след датата на получаване на документа за денонсиране. То не променя по никакъв начин финансовите задължения на денонсиращата държава-страна, които следва да бъдат издължени до датата на влизане в сила на оттеглянето от настоящата Конвенция.

Член 32

Функции на депозитара

Генералният директор на ЮНЕСКО, в качеството си на депозитар на настоящата Конвенция, информира държавите-членки на Организацията, държавите-нечленки и организациите за регионална икономическа интеграция, посочени в член 27, както и Организацията на Обединените Нации, за депозирането на всички документи за ратификация, приемане, утвърждаване или присъединяване, посочени в член 26 и член 27, а както и за депозирането на документи за денонсиране, посочени в член 31.

Член 33

Изменения

1. Всяка държава–страна може, с писмено уведомление до Генералния директор на ЮНЕСКО, да предложи изменения на разпоредбите на настоящата Конвенция. Генералният директор разпространява това предложение до всички участници. Ако в продължение на шест месеца от датата на разпращане на това известие, най-малко половината от държавите–страни дадат положителен становище по това предложение, Генералният директор го представя на следващата сесия на Общата Асамблея за обсъждане и евентуално приемане.
2. Измененията се приемат с мнозинство от две трети от присъстващите и участващите в гласуването държави–страни.
3. След тяхното приемане, измененията и допълненията на настоящата Конвенция подлежат на ратификация, приемане, утвърждаване или присъединяване от държавите-страни.
4. За държавите-страни, които са ратифицирали, приели, утвърдили измененията към настоящата Конвенция или са се присъединили се към тях, измененията влизат в сила след три месеца от датата на депозиране на документите, посочени в параграф 3 на настоящия Член от две трети от държавите-страни по Конвенцията. Впоследствие, за всяка държава-страна, която ратифицира, приема, утвърждава, или се присъединява към дадено изменение и допълнение, то влиза в сила след три месеца от датата на депозиране на документа за ратификация, приемане, утвърждаване или присъединяване от страна на тази държава
5. Процедурата, предвидена в параграфи 3 и 4, не се прилага по отношение на изменения и допълнения на Член 23, относно броя на държавите–членки на Междуправителствения комитет. Тези изменения и допълнения влизат в сила от момента на тяхното приемане.
6. Държава, или организация за регионална икономическа интеграция по смисъла на Член 27, която става страна по настоящата Конвенция, след встъпването в сила на измененията и допълненията, предвидени в параграф 4 на настоящия Член, освен ако не заяви други намерения, се счита за :
 - (а) страна по настоящата Конвенция с приетите към нея съответни изменения; и
 - (б) страна по настоящата Конвенция, без приетите към нея изменения, по отношение на всяка държава–страна, необвързана с тези изменения.

Член 34

Автентични текстове

Настоящата конвенция е съставена на английски, арабски, испански, китайски, руски и френски езици, като всичките шест текста имат еднаква сила.

Член 35

Регистрация

В съответствие с член 102 от Хартата на Организацията на Обединените Нации, настоящата конвенция подлежи на регистриране в Секретариата на Организацията на Обединените Нации, по искане от страна на Генералния директор на ЮНЕСКО.

ПРИЛОЖЕНИЕ

Помирителна процедура

Член 1

Помирителна комисия

Помирителната комисия се учредява по искане на една от държавите, която е страна по даден спор. Комисията се състои от пет члена - ако държавите-страни по Конвенцията не се споразумеят за друго -, като всяка държава-страна посочва двама от тях, а Председателят се номинира по взаимно съгласие измежду всички избрани членове.

Член 2

Членове на комисията

В случай на разногласия между повече от две държави-страни, страните, които имат общи интереси, определят своите членове в Комисията по взаимно съгласие. Ако най-малко две от държавите-страни имат различни интереси, или когато възникнат разногласия по въпроса дали техните интереси са едни и същи, тези държави определят своите членове поотделно.

Член 3

Назначения

Ако в срок от два месеца след датата на депозиране на молба за създаване на Помирителна комисия, държавите-страни не са определили всички членове на Комисията, Генералният директор на ЮНЕСКО, по молба на страната, депозирала съответната молба, извършва необходимите назначения в последващ срок от два месеца.

Член 4

Председател на комисията

Ако в срок от два месеца след определяне на последния член на Комисията, тя все още не е избрала свой Председател, Генералният директор на ЮНЕСКО, по молба на една от държавите-членки, назначава Председател на Комисията в последващ срок от два месеца.

Член 5

Решения

Помирителната комисия взима решения с мнозинството от гласовете на своите членове. Тя сама определя своята процедура на действие, освен ако страните по спора не са се договорили за друго. Комисията внася предложение за разрешаване на спора, което държавите-членки следва да обсъдят добросъвестно.

Член 6

Разногласия

В случай на разногласие, свързано с компетентността на Помирителната комисия, Комисията сама взема решение по този въпрос.

ПРИЛОЖЕНИЕ I (б)

Декларация на Европейската общност по прилагане на член 27, параграф 3, буква в) от Конвенцията за опазване и насърчаване на многообразието от културни прояви

Понастоящем членки на Европейската общност са Кралство Белгия, Чешката република, Кралство Дания, Федерална република Германия, Република Естония, Гръцката Република, Кралство Испания, Френската Република, Ирландия, Италианската република, Република Кипър, Република Латвия, Република Литва, Великото херцогство Люксембург, Република Унгария, Република Малта, Кралство Нидерландия, Република Австрия, Република Полша, Португалската република, Република Словения, Словашката република, Република Финландия, Кралство Швеция и Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия.

Настоящата декларация отразява прехвърлените компетенции върху Общността от държавите-членки по силата на договори, чиито проблеми се третират от Конвенцията.

Общността има изключителна компетенция в областта на общата търговска политика (членове 131 - 134 от Договора), с изключение на търговските аспекти по отношение на интелектуалната собственост и търговията с услуги в онези области, които са посочени в член 133, параграф 5 и 6 от Договора (по-специално, в този контекст, търговията с културни и аудиовизуални услуги), където отговорността се поделя между Общността и държавите-членки. Тя провежда политика на сътрудничество в развитието (членове 177 - 181 от Договора) и политика на сътрудничество с промишлено развитите държави (член 181а от Договора), без да нарушава съответните компетенции на държавите-членки. Тя упражнява споделени компетенции по отношение свободното движение на хора, стоки, услуги и капитали (членове 23 - 31 и 39 - 60 от Договора), конкуренцията (членове 81 - 89 от Договора) и вътрешния пазар, включително интелектуалната собственост (членове 94 - 97 от Договора). По силата на член 151 от Договора, и по-специално параграф 4 от него, Общността взема предвид културните аспекти в своята дейност съгласно други клаузи в Договора, по-точно с цел да се зачита и разширява многообразието в нейните култури.

Изброените по-долу Актове на Общността илюстрират обхвата на областта от компетенции за Общността в съответствие с разпоредбите за създаване на Европейската общност.

Решение 94/800/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 г. за сключване от името на Европейската общност, по проблеми от нейна компетенция, на споразуменията, постигнати в рамките на Уругвайския кръг от многостранни преговори (1986 - 1994) (ОВ L 336, 23.12.1994 г., стр.1).

Регламент (ЕО) № 25/2001 на Съвета от 10 декември 2001 г. за прилагане на схема от общи тарифни преференции за периода от 1 януари 2002 г. до 31 декември 2004 г. – становища за Регламент на Съвета, прилагащ схема за общи тарифни преференции за периода 1 януари 2002 г. до 31 декември 2004 г. (ОВ L 346, 31.12.2001 г., стр.1).

Решение 2005/599/ЕО на Съвета от 21 юни 2005 г. относно подписването, от името на Европейската общност, на договора за изменение партньорското споразумение между членките на групата на държавите от Африка, Карибския и Тихоокеански басейн, от една страна, и Европейската общност и нейните държави-членки, от друга, подписано в Котону на 23 юни 2000 г. (ОВ L 209, 11.8.2005 г., стр.26).

Регламент (ЕО) № 2698/2000 на Съвета от 27 ноември 2000 г. за изменение на Регламент (ЕО) № 1488/96 относно финансовите и технически мерки, които следва да съпътстват реформата в икономическите и социални структури в рамките на Евро-средиземноморското партньорство (MEDA) (ОВ L 311, 12.11.2000 г., стр.1).

Регламент (ЕИО) № 3906/89 на Съвета от 18 декември 1989 г. за предоставяне икономическа помощ на Република Унгария и Полската народна република, и последващи изменения, все още приложими към България и Румъния (ОВ L 375, 23.12.1989 г., стр.11).

Регламент (ЕО) № 2666/2000 на Съвета от 5 декември 2000 г. относно помощта за Албания, Босна и Херцеговина, Хърватска и Федерална република Югославия и Бившата югославска република Македония, отменящ Регламент (ЕО) № 1628/311/ЕО и изменящ Регламенти (ЕИО) № 3906/89 и (ЕИО) № 1360/90, както и Решения 97/256/ЕО и 1999/311/ЕО (ОВ L 306, 7.12.2000 г., стр.1).

Регламент (ЕИО) № 443/92 на Съвета от 25 февруари 1992 г. относно финансова и техническа помощ, както и икономическо сътрудничество с развиващите се страни от Азия и Латинска Америка (ОВ L 52, 27.2.1992 г., стр.1).

Регламент (ЕО, Евратом) № 99/2000 на Съвета от 29 декември 1999 г. относно предоставянето на помощ на държавите партньорки от Източна Европа и Централна Азия (ОВ L 12, 18.1.2000 г., стр.1).

Решение № 792/204/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 21 април 2004 г. за създаване на Програма за действие на Общността за стимулиране действащите органи на европейско ниво в областта на културата (ОВ L 138, 30.4.2004 г., стр. 40).

Решение № 508/2000/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 14 февруари 2000 г. за създаване на Културна програма 2000 (ОВ L 63, 10.3.2000 г., стр. 1)

Решение № 1419/1999/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 май 1999 г. за определяне действията на Общността в инициативата “Европейска столица на културата” през периода от 2005 г. до 2019 г. (ОВ L 166, 1.7.1999 г., стр. 1).

Решение на Съвета 22 от септември 1997 г. относно бъдещето на културната стратегия в Европа (ОВ С 305, 7.10.1997 г., стр. 1).

Решение на Съвета от 22 септември 1997 г. относно презгранична система за фиксирани цени на книгите в европейските езикови зони (ОВ С 305, 7.10.1997 г., стр. 2).

Директива 89/552/ЕИО на Съвета от 3 октомври 1989 г. за координацията между някои документи, създадени по силата на закони, регулиращи или административни разпоредби в държавите-членки във връзка с излъчването на телевизионни и радио предавания (ОВ L 298, 17.10.1989 г., стр. 23). Директивата е изменена с Директива 97/36/ЕО на Европейския парламент и на Съвета (ОВ L 202, 30.7.1997 г., стр. 60).

Решение 2000/821/ЕО на Съвета от 20 декември 2000 г. относно разработката на програма за насърчаване развитието, разпределението и разширяване на европейските аудиовизуални дейности (МЕДИА Плюс - развитие, дистрибуция и промоция) (2001-2005) (ОВ L 336, 30.12.2000 г., стр. 82).

Решение № 163/2001/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 19 януари 2001 г. относно разработката на квалификационна програма за специалисти в европейската индустрия за аудиовизуални програми (МЕДИА – обучение) (2001 - 2005) (ОВ L 26, 27.1.2001г., стр. 1).

Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 г., определящ подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за създаване на Европейския съюз (ОВ L 83, 27.3.1999 г., стр. 1), който е свързан с държавната помощ.

Директива 2004/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 г. за спазване правата на интелектуална собственост (ОВ L 157, 30.4.2004 г., стр. 45).

Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 г. относно хармонизацията на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество (ОВ L 167, 22.6.2001 г., стр.10).

Директива 2001/84/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2001 г. относно продажбата на права в полза на автора на оригиналното произведение на изкуството (ОВ L 272, 13.10.2001 г., стр.32).

Директива 93/98/ЕИО на Съвета от 27 септември 1993 г. за координацията между някои правила, отнасящи се до авторското право и сродните му права, които се прилагат към радио разпръскването чрез сателит и към предаванията по кабел (ОВ L 248, 6.10.1993 г., стр.15).

Директива 93/98/ЕИО на Съвета от 29 октомври 1993 г. хармонизирането на срока на закрила на авторското право и някои сродни права (ОВ L 290, 24.11.1993 г., стр. 9).

Директива на Съвета 92/100/ЕИО от 19 ноември 1992г. относно правата за наемане и даване под наем и относно някои сродни права на авторското в областта на интелектуалната собственост (ОВ L 346, 27.11.1992 г., стр. 61).

Компетенциите на Общността, по естествен път, са подложени на постоянно развитие. Ето защо, в тази връзка, Общността си запазва правото да уведомява за всички бъдещи декларации относно разпределението на компетенции между Европейската общност и държавите-членки.

ПРИЛОЖЕНИЕ 2

Едностранна декларация от името на Общността във връзка с депозиране на документ за присъединяване

“Що се отнася до компетенциите на Общността, описани в Декларацията към член 27, параграф 3, буква в) от Конвенцията, Общността е обвързана с Конвенцията и ще осигурява нейното надлежно прилагане. От което следва, че държавите-членки на Общността, които са страна в Конвенцията, в своите взаимоотношения прилагат разпоредбите на Конвенцията в съответствие с вътрешните правила на Общността и без да пренебрегват направените подходящи поправки в тези правила.”